

VOJENSKÉ ROZHLEDY

ROČNÍK XI.

ČÍSLO 10.

Major gšt. P r:

Generál Le Blévec.

Neúnavný tento pracovník a vychovatel značné části našeho sboru důstojníků generálního štábu opustil Československo. Všichni, kteří ho znali v jeho práci, ať již nadřízení či podřízení a stejně jeho žáci, velmi těžce pocítují jeho odchod. Bude po něm teskno a zbude mezera. Odchází muž, který svou svědomitou činností a nesmírnou pílí byl nám všem vždy příkladem.

Generál Le Blévec, nyní pětapadesátiletý, narodil se ve Vannes v Bretani. Je typickým představitelem svého rodného kraje. Tvrdý, neúprosný k sobě, nezná nikdy mezi své aktivity a jde vždy pevně, nesmlouvavě za cílem a úkolem, který si vytkl. Ne nadarmo je povaha příslušníků Bretańska příslovečná svou neústupností a vytrvalostí.

Byl vyřazen 1. října 1896 jako poručík pěchoty z vojenské školy v St. Cyru a přidělen 65. pěšímu pluku, kde pak dva roky později byl povýšen na nadporučíka.

Válečnou školu absolvoval v letech 1904—1906 a poté byl přidělen štábu 4. armádního sboru. Kapitánem se stal v březnu 1909

(u pěšího pluku 114) a v dubnu 1911 byl přidělen štábu divise v Constantine (Alžír). Příštího roku (1912) účastnil se tažení v Maroku u Casablanky. V Maroku zůstal až do vypuknutí války a získal tu v r. 1914 pochvalu v denním rozkaze okupační armády.

Počátkem války byl dne 2. srpna 1914 přidělen ke štábu severního pásma opevněného tábora Paříže a poté 15. listopadu téhož roku ke štábu 8. armády.

V roce 1915 v dubnu byl přemístěn k štábu armádní skupiny belgické a v květnu téhož roku k štábu 36. armádního sboru.

Jmenován byl majorem dne 3. září 1915, převzal dne 17. července 1916 velení nad jedním praporem 35. pěšího pluku, odkud dne 2. října téhož roku byl přidělen k 29. pěší divisi.

Dne 19. června byla mu udělena tato pochvala v rozkaze 38. armádního sboru, přeměněná nato v pochvalu armádní:

„Důstojník gšt. vysoké mravní ceny, naplněný vždy nejvznešenějším citem pro povinnost. Svými metodickými schopnostmi, svou rozumnou iniciativou, přímostí a pevností svého charakteru prokázal po dobu více než 18 měsíců neocenitelné služby štábu armády. Vždy snažil se sám osobně kontrolovati správné vykonávání rozkazů velitelství, zjistiti potřeby vojska během častých návštěv v zákopech, vykonávaných většinou v nejtěžších a nejvíce nebezpečí vystavených úsecích.“

Dne 18. července 1917 dostal další pochvalu v rozkaze 29. divise:

„Vyšší důstojník vysoké mravní a odborné úrovně, který vždy se vyznamenával, nejprve jako velitel praporu, potom jako náčelník štábu pěší divise, chladnou a rozhodnou odvahou, jasným postřehem, neochvějnou pracovní vytrvalostí a skromností právě tak vysokou, jako jeho pojetí povinnosti.“

Dále dne 16. února 1918 dostal třetí pochvalu v rozkazu 36. armádního sboru:

„Náčelník štábu prvního řádu, neúnavný a nadaný skvělými vojenskými vlastnostmi. Svou aktivností, správností postřehu a osobními průzkumy vykonanými s klidnou statečností, přispěl za těžkých podmínek k organizaci dvou úseků. Vykonával své úlohy bez ochabnutí, ačkoliv jeho zdraví bylo otřeseno více než pěti za sebou jdoucími roky války, z nichž dva působil v Maroku, a opustil své stanoviště, až byl úplně vyčerpán.“

Uvádím zde tyto pochvaly doslovně, neboť znamenitě popisují jeho povahu a ukazují úctu, kterou si získal u svých nadřízených.

V červnu roku 1918 přechází k štábu generála Focha, vrchního velitele spojeneckých armád, kde je jmenován podplukovníkem dne 25. prosince 1918. Toto tak čestné přidělení opustil dne 8. srpna 1919, aby vykonával funkci náčelníka štábu 30. armádního sboru.

Zde zůstal do 4. května 1922, kdy byl přidělen naší francouzské vojenské misi. U nás pracoval postupně jako přednosta školského a výcvikového oddělení (5. oddělení hlavního štábu) v ministerstvu národní obrany, jako náčelník štábu mise, velitel válečné školy československé a velitel kursu pro vyšší velitele.

Byl povýšen na plukovníka dne 25. března 1925 a dnem 30. března 1926 jmenován byl československým brigádním generálem.

Generála Le Bléveca známe všichni jako velkého, neúnavného pracovníka a hlavně vojenského vychovatele. Dosti značný počet důstojníků byl žáky jeho dobrovolných kursů přípravy do válečné

školy, konaných v době, než se stal sám velitelem této školy. Velkým příkladem své nezměrné pílě vychovával vždy také své podřízené a spolupracovníky.

A jako velitel válečné školy generál Le Blévec, sám bývalý žák maršála Pétaina a spolupracovník velkého maršála Foché, prodchnut doktrinou a ideou těchto velikých vůdců a velkou jejich důvěrou ve vítězství osobní práce a konání povinností vždy a všude, přenášel s úspěchem a s nadšením tyto vlastnosti v duše svých přidělených profesorů i žáků a znovu svým velikým příkladem získal jejich na-prostou oddanost a úctu.

Radu let ovládá již náš jazyk tak dokonale, že mohl sám — bez pomoci překladatelů — konati všechny své služební povinnosti. Velmi důkladně vždy prohlížel všechny velké práce žáků a připomínal dlouhé věcné poznámky psané přesně spisovnou češtinou; zvláště vždy dbal toho, aby povzbudil žákův smysl pro iniciativnost a vypěstoval jeho „bon sens“. Jeho přednášky a řeči na počátku a konci školního roku mohou býti vzorem každému našemu vojenskému vychovateli.

Zdůrazňoval vždy:

důstojník generálního štábu musí býti svrchovaně skromný, jeho převaha musí se ukazovati ve výkonu jeho práce a smyslu pro povinnost;

každý, kdo pracuje, koná jen svou povinnost a této nikdy není dosti. Povinnost je široký pojem, nutno jej bráti vždy v nejširším smyslu a rozsahu schopností svých sil;

nikdo nemůže nikdy býti dosti svědomitý v provádění svého úkolu.

To vše, jak vidno, jsou zásady, kterým nejenom učil a je vštěpoval, ale jsou také kredem jeho vlastního života, a všichni víme dobře, že je uplatňoval vždy a často bohužel na úkor svého zdraví.

Znamenité jeho pedagogické schopnosti, vysoká morální úroveň a inteligence spolu s velikou zkušeností vojenského praktika zanechaly ovšem hluboké a blahodárné stopy ve výchově všech jeho žáků.

Celá naše armáda, všichni jeho českoslovenští druhové v práci i žáci těžko se s ním loučí a těžko ho ztrácejí; srostl již příliš s námi v našich povinnostech a v oddanosti naší republiče. V něm odešel nám jeden z nejlepších československých generálů a důstojníků vůbec.

*

S generálem Le Blévecem odešli také dva věrní a dlouholetí jeho pomocníci, plukovník R o t o n, učitel všeobecné taktiky, a podplukovník N a l o t, učitel taktiky pěchoty. Oba pracovali nejdříve na válečné škole a poslední leta v informačním kursu pro vyšší velitele.

Plukovník Roton pracoval s námi „polem“, byl v r. 1919 velitelem skupiny při maďarském vpádu na Slovensku; později byl přidělen 3. oddělení hlavního štábu a také jistý čas byl náčelníkem štábu 9. pěší divise. Poté odjel dočasně do Francie, aby vykonal povinné velení ve vojenském tělese. Po návratu do Československa působil nejdříve v operačním oddělení hlavního štábu a potom jako profesor všeobecné taktiky ve válečné škole a v informačním kursu pro generály.

Podplukovník Nalot byl nejdříve s generálem Le Blévecem ve školském a výcvikovém oddělení hlavního štábu a poté jako profesor taktiky pěchoty ve válečné škole a informačním kurse pro generály. Možno říci, že byl vždy přímým spolupracovníkem generála Le Blévce v otázkách taktiky pěchoty, kterou spolu přivedli na výši dříve nebývalou a na výši takovou, jaké skutečně vyžadují důležitost pěchoty a moderní požadavky boje. Jeho metodičnost v tomto oboru je příslovečná.

Odchodem obou důstojníků, zkušených vojenských praktiků, výborných profesorů a vychovatelů, a odchodem generála Le Blévce uzavírá se zase jedna kapitola činnosti francouzské vojenské mise u nás, a to kapitola její činnosti na vojenských školách a zvláště vysokém vojenském učení. Kameny pevných základů naší vojenské doktriny jsou položeny, naše vysoké vojenské učení pevně stojí přizpůsobeno moderním požadavkům armády a obrany státu a jest na nás, aby i v budoucnosti vše to zůstalo vždy na výši hodné zakladatelů a prvních průkopníků.

Štábní kapitán Bohumil LABURDA:

Organisace výcviku kulometných jednotek ve střelbě proti letadlům a jak zařídití příslušné střelnice hledíc k našim poměrům.

S vývojem letectva a s jeho účinnějším zasažením do boje během světové války rostla u všech válčících států snaha, věnovati otázce obrany proti letadlům víc a více pozornosti. Zdokonalením letadel, jež se pohybují ve vzduchu jistěji, byla rozšířena i působnost letce. Stabilita a rychlost letounu umožnila použití letce téměř ve všech fázích boje, takže se ke konci války shledáváme u všech armád válčících států s tak početným letectvem, že je skoro všude samostatnou zbraní v organisaci.

Tlak však budil protitlak. Vývojem a zdokonalováním letounů i jejich výzbroje přišlo se na to, že nutno pomýšleti na zlepšení obrany protiletadlové. Pasivní obrana maskováním, byť i byla co nejpečlivěji připravena, nestačila. Letecká převaha, která může býti toliko místní a časová, je kostrou obrany, kterou ostatní obranné prostředky doplňují. A tu po dělostřelectvu připadá hlavní úkol těžkým kulometům. Je to jediná účinná zbraň pěchoty, je-li pěchota odkázána sama na sebe. Střelba proti letadlům kulometry, pokud se týká účinného zasažení cíle, může se během světové války vykazati dosti malým výsledkem. Nemůžeme však podceňovati tento způsob obrany, naopak naši snahou musí býti zdokonaliti způsob protiletadlové střelby z kulometů tak, aby tvořila s obranou jiných zbraní, jako dělostřelectvem, balony, světlomety a kulometry speciálními, těžko překročitelnou překážku pro nepřátelské letectvo.

Po zkušenostech ze světové války jest uznanou potřebou prováděti tuto důležitou část výcviku kulometných rot intensivnějším způsobem, než se až dosud dalo. Výcvik byl dosavadními našimi předpisy jen nastíněn a záleželo vždy na veliteli kulometné roty, do jaké míry jej prováděl. Je to výcvik dosti obtížný, vyžadující